

Orkideens hemmelighet

Lucinda Riley

Orkideens hemmelighet

Oversatt av Elisabeth Sætvedt

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *Hothouse Flower*
First published in Great Britain in the English language by
Penguin Books Ltd.
Oversatt av Elisabeth Sætvedt

Copyright © Lucinda Riley, 2011
All rights reserved.

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2011

ISBN 978-82-02-36042-9

1. utgave, 1. opplag 2011

Omslagsfoto:
Garden image © The Francis Frith Collection/Photolibrary,
Couple © Hulton Archive/Getty Images
Sats: Type-it as
Trykk og innbinding: ScandBook AB, Sverige 2011

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Til min far, Donald, som inspirerte meg på alle måter.

Siam for mange fullmåner siden ...

I Siam ble det sagt at når en mann forelsker seg i en kvinne – dypt, hjelpeløst, lidenskapelig – er han villig til å gjøre hva som helst for å beholde henne, glede henne, få henne til å sette *ham* høyere enn alt annet.

En gang var det en prins av Siam som forelsket seg på denne måten i en utrolig vakker kvinne. Han oppvartetet henne og vant henne, men likevel, bare noen dager før bryllupet som skulle være en fest for hele folket med glede, sang og dans, ble prinsen usikker.

Han visste at han måtte finne noe som var like sjeldent og vakkert som kvinnen han hadde vunnet.

Etter å ha tenkt seg lenge om, tilkalte han sine tre mest trofaste tjenere og sa til dem hva de måtte gjøre.

«Jeg har hørt fortellinger om den sorte orkideen som vokser i vårt kongerike, høyt oppe blant fjellene i nord. Jeg vil at dere skal finne den for meg og bringe den hit til slottet slik at jeg kan gi den til min prinsesse på bryllupsdagen vår. Den av dere som kommer først med orkideen, skal jeg belønne med en skatt som vil gjøre ham til en rik mann. De to som mislykkes, vil ikke leve lenge nok til å oppleve bryllupsfesten.»

Hjertet til de tre mennene var fylt av skrekk da de bukket for prinsen, for de visste at det sto om livet for dem alle. Den sorte orkideen var en myteomspunnet blomst. Den hørte hjemme i legendene på samme måte som de juvelbesatte gulldragene som prydet baugen på de kongelige båtene, som skulle bringe prinsen og følget hans til tempelet der prinsen skulle love prinsessen evig troskap.

Den kvelden gikk de tre mennene hjem til sine familier for

å si farvel, men en av dem var mer utspekulert enn de andre og mindre villig til å dø.

Neste morgen hadde han klekket ut en plan. Han dro av sted til det flytende markedet som solgte krydder, silke og ... blomster.

Der betalte han for en utsøkt orkidé, dyp magentarød og rosa, dryssende full av mørke, fløyelsaktige kronblader. Så dro han med planten gjennom Bangkoks smale *klonger* til han fant Skriveren som satt blant pergamenter på sin mørke, fuktige arbeidsplass innerst i butikken.

Skriveren hadde arbeidet på slottet en gang, og det var slik tjeneren kjente ham, men han var blitt avsatt fordi stavefeil hadde gjort arbeidet hans verdiløst.

«*Sawadee krup*, Skriver.» Tjeneren satte orkideen på bordet. «Jeg har en oppgave til deg, og hjelper du meg, kan jeg love deg rikdommer du bare kan drømme om.»

Skriveren, som hadde levd fra hånd til munn etter at han måtte forlate slottet, kikket interessert opp på tjeneren. «Hvordan er det mulig?»

Tjeneren pekte på blomsten. «Jeg vil at du skal bruke dine kunnskaper om tusj og gjøre kronbladene på denne orkideen sorte.»

Skriveren rynket pannen og stirret på tjeneren. Så studerte han planten. «Ja, det er mulig, men når det kommer nye blomster, vil de ikke være sorte, og da blir du avslørt.»

«Når de nye blomstene kommer, vil du og jeg være langt, langt borte og leve som prinsen jeg tjener hos,» svarte tjeneren.

Skriveren nikkete sakte mens han tenkte seg om. «Kom tilbake når det blir mørkt, så skal du få din sorte orkidé.»

Tjeneren gikk hjem og ba sin kone pakke de få eiendelene de hadde, og lovet henne at hun skulle få kjøpe alt hun hadde lyst på, og at han skulle bygge et vakkert slott til henne langt borte.

Den kvelden gikk han tilbake til Skriveren og gispet av begeistring da han fikk se den sorte orkideen som sto på bordet.

Han studerte kronbladene og så at Skriveren hadde gjort et førsteklases arbeid.

«Den er tørr,» bemerket Skriveren, «og tusjen smitter ikke av på et par nærgående fingre. Jeg har prøvd det selv. Prøv du også.»

Tjeneren gjorde det og så at han ikke fikk tusjflekker på fingrene.

«Men jeg vet ikke hvor lenge det vil vare. Fuktighet fra planten vil påvirke tusjen, og den tåler selvfølgelig ikke regn.»

«Den er bra nok,» nikket tjeneren og tok planten. «Jeg løper opp på slottet. Møt meg ved elven ved midnatt, så får du din andel.»

Den dagen prinsen giftet seg med sin prinsesse, og etter at han hadde feiret denne gledens dag sammen med sitt kongerike, steg han inn i deres private gemakker.

Prinsessen sto på terrassen utenfor og så ned på Chao Phraya-elven der refleksene fra fyrverkeriet, som ble sendt opp for å feire hennes og prinsens forening, fortsatt var synlige. Han kom ut og stilte seg ved siden av henne.

«Min eneste elskede, jeg har en gave, noe som symboliserer det fullkomne ved deg.» Han rakte henne den sorte orkideen, plantet i en potte av rent gull, besatt med juveler.

Prinsessen så på den, på de nattsvarte kronbladene som så ut som om de led under vekten av den tunge farven denne arten hadde frembrakt. Den så trett, halvvisnen og ondsinnet ut med sin unaturlige mørkhet.

Hun visste imidlertid hva hun sto med i hendene ... hva gaven betydde, og hva han hadde gjort for henne.

«Min prins, den er nydelig! Hvor har du funnet den?» spurte hun.

«Jeg har lett gjennom hele kongeriket, både høyt og lavt. Jeg er blitt forsikret at det ikke finnes noen annen, på samme måte som det ikke finnes noen annen som du.» Han så på henne, og all den kjærlighet han fyltes av, lyste som stjerner i øynene hans.

Hun så denne kjærligheten og strøk ansiktet hans varsomt og håpet han forsto at den ble gjengjeldt av henne, og alltid ville bli det.

«Tusen takk. Den er så vakker.»

Han løftet hånden hennes fra sitt eget kinn, og da han kysset fingrene hennes, ble han besatt av en trang til å eie hele henne. Dette var hans bryllupsnatt, og han hadde ventet lenge. Han tok orkideen fra henne og satte den på terrassen. Så la han armene om henne og kysset henne.

«Bli med inn, min prinsesse,» hvisket han i øret hennes.

Hun lot den sorte orkideen stå på terrassen og fulgte etter ham inn i sengekammeret.

Like før daggry steg prinsessen opp av sengen og gikk ut for å hilse den første morgenen i deres nye liv sammen. Hun så på de små dammene at det hadde regnet om natten. Den nye dagen var i ferd med å våkne, og solen var delvis skjult bak trærne på den andre siden av elven.

På terrassen sto en orkidé med magentarøde og rosa kronblader i den samme potten av rent gull som prinsen hadde gitt henne.

Hun smilte da hun rørte ved kronbladene som nå var rene og friske etter regnet, og mye vakrere enn den samme, men sorte orkideen han hadde gitt henne kvelden før. Vanndammen rundt potten virket en anelse grå.

Prinsessen forsto hva som hadde hendt og tok opp orkideen, trakk inn den herlige duften og grunnet på hva hun skulle gjøre. Hva var det beste? Si sannheten og såre, eller lyve og beskytte?

Noen minutter senere gikk hun inn i sovekammeret og krøp inn i prinsens armer igjen.

«Min prins,» hvisket hun da han våknet, «min sorte orkidé ble stjålet fra oss i løpet av natten.»

Han satte seg brått opp av forferdelse, klar til å tilkalle vaktene. Hun beroliget ham med et smil.

«Nei, min elskede. Jeg tror den ble gitt oss bare for den ene natten da vi ble ett, da vår kjærlighet blomstret, og vi også ble en del av naturen. Noe så enestående er ikke bare ment for oss alene. Dessuten ville den visne og siden dø ... og det orker jeg ikke.» Hun tok hånden hans og kysset den. «La oss tro på dens makt og vite at dens skjønnhet har velsignet den første natten av vårt liv sammen.»

Prinsen tenkte seg litt om, og fordi han elsket henne av hele sitt hjerte, og fordi han var så lykkelig nå som hun var helt og holdent hans, lot han være å tilkalle vaktene.

Etter hvert som årene gikk, og deres ekteskap ble et godt ekteskap og velsignet med et barn unnfanget nettopp denne natten, og mange flere siden, forble han fast i troen på at den mystiske, sorte orkideen hadde gitt dem av sin magi, men at det ikke var meningen at de skulle være alene om den.

Morgenen etter at prinsen ble viet til sin prinsesse, satt en fattig fisker på bredden av Chao Phraya-elven noen hundre meter nedenfor det kongelige palass. I to timer hadde han sittet der uten å få napp. Han lurte på om fyrverkeriet kvelden før kunne ha skremt fisken ned på bunnen av elven. Han ville bli uten fangst og uten noe å selge, og den store familien hans kom til å gå sulten.

Da solen steg opp over tretoppene på den andre elvebredden for å sende sine velsignede stråler over vannet, så han at det glitret inne blant noe rusk og rask som fløt nedover elven. Han la fiskestangen fra seg og vadet ut for å redde det som lå der. Han grep fatt i det før det fløt forbi, og slepte gjenstanden inn på bredden.

Da han hadde fjernet alt rusk og rask, hvilket syn var det ikke som møtte hans øyne!

Potten var laget av rent gull, besatt med diamanter, smaragder og rubiner.

Han glemte fiskestangen, la potten i kurven og satte av sted til edelstenmarkedet i byen med glede i hjertet, forvisset om at hans familie aldri kom til å gå sulten mer.

Del 1

Vinter

Kapittel 1

Norfolk, England

Jeg har samme drøm hver natt. Det er som om livet mitt kastes opp i luften, og alle delene faller ned ... bak frem og vrent, alle delene livet mitt består av, i feil rekkefølge, et oppstykket syn.

Folk sier at drømmer er viktige fordi de forteller noe, noe man skjuler for seg selv.

Jeg skjuler ingenting for meg selv; jeg ønsker bare jeg kunne det.

Jeg legger meg for å sove, for å glemme, for å finne en slags fred, for dagene er fulle av minner.

Jeg er ikke sinnssyk, skjønt jeg i det siste har tenkt mye på hva sinnssykdom virkelig er. I verden lever millioner av mennesker, hvert og ett av dem et individ, hvert og ett med et eget DNA, hvert og ett med egne unike tanker og et personlig syn på verden fra innsiden av hodet. Og alle syn er forskjellige.

Jeg har trukket den slutningen at alt vi mennesker kan dele, er kjøtt og blod, det fysiske materialet vi består av. Jeg har for eksempel mange ganger hørt at alle reagerer forskjellig på sorg, og at ingen reaksjon er feil. Noen gråter i månedsvi, kanskje til og med år. De går i sort og har sorg. Andre virker uberørt etter et tap. De begraver det. De fortsetter slik de alltid har gjort, som om ingenting har hendt dem.

Jeg er ikke sikker på hvordan min reaksjon kan karakteriseres. Jeg har ikke grått på flere måneder. Faktum er at jeg nesten ikke har grått i det hele tatt.

Men jeg har ikke glemt heller. Det kommer jeg aldri til å gjøre. Jeg hører noen nede. Jeg må stå opp og late som om jeg er klar til å møte dagen.

Alicia Howard parkerte Land Roveren ved fortauskanten, slo av motoren og gikk opp den slake bakken til det lille huset. Hun visste at ytterdøren sto ulåst, så hun åpnet den og gikk inn.

Hun sto midt i stuen og grøsset. Det var fortsatt mørkt der inne, og hun gikk bort til vinduet og trakk fra gardinene. Deretter ristet hun sofaputene, samlet sammen de tre brukte kaffekoppene og bar dem ut på kjøkkenet.

Der gikk hun bort til kjøleskapet og åpnet det. En enslig, halvtom melkeflaske sto i døren. En yoghurt utgått på dato, litt smør og en gammel tomat fantes på hyllene. Hun lukket døren og kikket i brødboksen. Den var tom, noe hun hadde regnet med. Hun satte seg ved bordet og sukket. Hun tenkte på sitt eget varme, velfylte kjøkken der en deilig duft strømmet fra komfyren, og barn lekte og lo med høy, smittende latter ... selve *hjertet* i hjemmet og livet hennes.

Kontrasten til dette triste, lille rommet gikk henne ikke hus forbi. Det var i virkeligheten en passende metafor for den yngre søsterens nåværende liv: Julias hjerte var knust, og livet hennes lå i ruiner.

Lyden av skritt i den knirkende trappen fortalte Alicia at hun var på vei. Hun stirret mot kjøkkendøren da søsteren dukket opp, og som alltid ble hun slått av skjønnheten hennes. Mens hun selv var blond og lys i huden, var Julia mørk og eksotisk. Det kraftige, mahognifargede håret rammet inn de fine trekene, og kiloene hun hadde mistet i det siste, forsterket bare skjønnheten i de blanke, mandelformede, gylne øynene og de høye kinnbeina.

Julia var kledd i et par av de få plaggene hun hadde – en rød tunika med silkebroderier i livlige farger og en vid, svart bomullsbukse som skjulte de tynne beina; ingen av delene var varme nok for det engelske januarværet. Alicia så at hun allerede hadde gåsehud på de nakne armene. Hun reiste seg og trakk sin reserverte søster nærmere og ga henne en klem.

«Du fryser,» sa hun. «Du burde gå og kjøpe deg noen varmere klær, eller vil du at jeg skal stikke hit med et par av mine egne gensere?»

«Jeg klarer meg,» svarte Julia og trakk seg vekk fra søsteren. «Kaffe?»

«Det er nesten slutt på melken; jeg tok en titt i kjøleskapet.»

«Det gjør ingenting. Jeg drikker den svart.» Julia gikk bort til vasken, fylte kjelen og satte den på platen.

«Nå, hvordan går det med deg?» spurte Alicia.

«Bra,» svarte Julia og tok to kaffekopper ned fra hyllen.

Alicia skar en grimase. «Bra,» var Julias standard svar. Hun brukte det alltid for å avverge nærgående spørsmål.

«Har du snakket med noen den siste uken?»

«Nei, egentlig ikke,» sa Julia.

«Er du sikker på at du ikke vil komme og bo hos oss en stund igjen? Jeg liker ikke å tenke på at du er her helt alene.»

«Takk for tilbudet, men jeg har det fint, som jeg sa,» svarte Julia fjernt.

Alicia sukket oppgitt. «Det ser ikke ut som du har det fint. Du er blitt enda tynnere. Spiser du i det hele tatt?»

«Selvsagt gjør jeg det. Vil du ha kaffe, eller vil du ikke?»

«Nei takk.»

«*Nei vel.*» Julia satte melken tilbake i kjøleskapet med en brå bevegelse. Da hun snudde seg, var det et ergerlig uttrykk i de gylne øynene. «Jeg skjønner at du gjør dette fordi du bryr deg om meg, men jeg er faktisk ikke et av barna dine, og jeg trenger ingen barnevakt. Jeg *liker* å være alene.»

«Forresten,» sa Alicia påtatt muntert og forsøkte å kvele den voksende irritasjonen, «må du gå og hente kåpen din. Du skal være med meg ut.»

«Jeg har faktisk planer for dagen,» svarte Julia.

«Da er det best du avlyser dem. Jeg trenger din hjelp.»

«Med hva da?»

«Far har fødselsdag i neste uke i fall du har glemt det, og jeg skal kjøpe en gave til ham.»

«Og det trenger du min hjelp til?»

«Han fyller femogseksti og blir dermed pensjonist.»

«Jeg vet det. Han er min far også.»

Alicia måtte ta seg sammen for å bevare roen. «Det er en auksjon over løsøre på Wharton Park klokken tolv i dag. Jeg tenkte vi skulle dra og se om vi ikke kunne finne noe til far der – begge to.» Hun så et interessert glimt i søsterens øyne.

«Skal Wharton Park selges?»

«Ja. Visste du ikke det?»

Julia sank sammen i kroppen. «Nei, det ante jeg ikke. Hvorfor skal eiendommen selges?»

«Det er vel den gamle historien: arveskatt. Jeg har hørt at den nåværende eieren skal selge til en finansmann med mer penger enn vett. Ingen moderne familie har råd til å vedlikeholde et slikt sted. Den siste lord Wharton lot stedet forfalle totalt. Den nye eieren må visst bruke en formue på stedet.»

«Så trist,» mumlet Julia.

«Ja,» sa Alicia og var glad for å se en antydning til interesse hos søsteren. «Stedet var viktig for oss i barndommen, særlig for deg. Det var derfor jeg tenkte vi skulle se om vi kunne finne noe der, et lite minne å gi til far. Det er sannsynligvis bare skrot som er igjen etter at alle de kostbare gjenstandene er sendt til Sotheby's, men man kan aldri vite.»

Julia nikket, utrolig nok uten å trenge flere overtalelser. «Ja vel. Jeg skal gå og hente kåpen.»

Fem minutter senere manøvrerte Alicia bilen bortover den smale hovedgaten i den vakre kystlandsbyen Blakeney. Så svingte hun til venstre og tok fatt på den femten minutter lange kjøreturen til Wharton Park.

«Wharton Park ...» hvisket Julia for seg selv.

Besøkene hos bestefar Bill og drivhusene hans var hennes mest levende barndomsminne: den sterke duften fra de eksotiske blomstene han dyrket der, tålmodigheten hans mens han fortalte om planteslekter og hvor i verden plantene opprinnelig kom fra. Hans egen far, og bestefaren før det, hadde arbeidet som gartner for Crawford-familien som eide Wharton Park, en svær eiendom med fire tusen mål fruktbar jord.

Besteforeldrene hennes hadde bodd i et lite, koselig hus i et

trivelig og travelt hjørne av eiendommen, i nærheten av mange av de andre ansatte som arbeidet på gården, i huset og for Crawford-familien personlig. Julias og Alicias mor Jasmine var født i det lille huset og hadde vokst opp der.

Elsie, bestemoren, hadde vært slik en bestemor skulle være, skjønt kanskje litt eksentrisk. Favnen hennes hadde vært åpen, og det hadde alltid vært noe godt som sto og putret på komfyren.

Når Julia tenkte tilbake på tiden hun hadde tilbrakt på Wharton Park, husket hun den blå himmelen og alle de fargerike blomstene som foldet ut sine lysende kronblader mot sommersolen. Wharton hadde en gang i tiden vært kjent for sin orkidésamling. Det var rart å tenke på at de små, skjøre blomstene opprinnelig var kommet fra tropene, men hadde likevel blomstret villig på den nordlige halvkule, midt ute på slettene i Norfolk.

Da Julia var barn, gikk hun og gledet seg hele året til sommerbesøket på Wharton Park. Stillheten og varmen i drivhusene – som var plassert i et hjørne av kjøkkenhagen, godt beskyttet mot den kalde vinden som kom inn fra Nordsjøen om vinteren – var alltid i tankene hennes. Dette, sammen med den hjemlige atmosfæren i besteforeldrenes hus, hadde gjort det til et sted der hun kunne finne ro. På Wharton var alt ved det gamle. Vekkerklokker og faste tider var noe ukjent. Naturen bestemte rytmen.

Hun husket fremdeles bestefarens gamle bakelitradio som hadde stått i et hjørne av drivhuset og spilt klassisk musikk fra morgen til kveld.

«Blomster elsker musikk,» hadde bestefar Bill alltid sagt mens han puslet med de dyrebare plantene sine. Julia hadde pleid å sitte på en krakk i kroken ved radioen og se på ham mens hun lyttet til musikken. Hun hadde begynt å lære å spille piano og oppdaget at hun hadde talent for det. Det sto et eldgammelt piano i den lille stuen i besteforeldrenes hus, og hun var ofte blitt bedt om å spille litt etter middag. Besteforeldrene hadde sett anerkjennende og imponert på Julias små, tynne fingre når de for over tangentene.

«Du har fått en stor gave, Julia,» hadde bestefar Bill sagt en kveld. Han hadde vært litt blank i øynene da han smilte til henne. «Ikke kast den bort, er du snill.»

Den dagen hun fylte elleve, hadde bestefar Bill gitt henne en egen orkidé.

«Denne er bare til deg, Julia. Den heter *Aerides odoratum*, og det betyr 'Luftens barn'.»

Julia hadde sett nøye på de skjøre, elfenbenshvite og lyserøde kronbladene. De hadde vært fløyelsaktige å ta på.

«Hvor kommer den fra, bestefar Bill?» hadde hun spurt.

«Fra Østen, fra jungelen i Chiang Mai nord i Thailand.»

«Å. Hva slags musikk tror du den liker?»

«Den er spesielt begeistret for Mozart,» hadde bestefaren sagt med en klukklatter. «Men hvis den begynner å henge med hodet, kan du kanskje prøve med litt Chopin!»

Julia hadde stelt godt både med orkideen og musikk talentet. Hun hadde sittet i den trekkfulle stuen i hjemmet i utkanten av Norwich og spilt for den, og den hadde blomstret for henne igjen og igjen.

Hun hadde drømt om det eksotiske stedet denne orkideen var kommet fra. Hun hadde ikke lenger befunnet seg i en stue i et forstadshus i viktoriansk stil, men i den enorme jungelen i Det fjerne østen med lyden av gekkoer og fugler og berusende dufter fra orkideene som vokste i trærne og overalt i under-skogen.

Hun hadde visst at en vakker dag skulle hun reise og se det med egne øyne, men inntil videre måtte hun nøye seg med å la bestefarens fargerike beskrivelse av fjerne land nøre opp under fantasien og pianospillet hennes.

Da hun fylte fjorten, døde bestefar Bill. Julia husket godt det store savnet som hadde fylt henne. Han og drivhusene hadde vært det ene faste punktet i hennes unge og allerede vanskelige liv, en mann med mye godhet og klokskap og tålmodighet. På mange måter hadde han nok vært mer far for henne enn hennes egen. Da hun fylte atten, hadde hun fått stipend til Royal College of Music i London. Bestemor Elsie hadde

flyttet inn hos søsteren i Southwold for å slippe å bo alene, og Julia hadde ikke besøkt Wharton Park igjen.

Nå var hun på vei tilbake, enogtredve år gammel. Mens Alicia snakket om sine fire barn og alt de drev på med, gjenopplevde Julia forventningen hun hadde følt hver gang hun hadde sittet i foreldrenes bil og kjørt langs denne veien, stirret ut gjennom bilruten for å se etter Gate Lodge som markerte inngangen til Wharton Park, for den dukket alltid opp når de kom til den velkjente svingen på veien.

«Der er innkjørselen!» sa hun da Alicia nesten var forbi.

«Jøss, ja, du har rett. Det er så lenge siden sist at jeg helt hadde glemt hvor den er.»

Da de svingte inn gjennom porten, kikket Alicia bort på søsteren og så et glimt av forventning i øynene hennes.

«Du likte deg alltid godt her, ikke sant?» sa hun lavt.

«Ja. Gjorde ikke du?»

«Skal jeg være helt ærlig, syntes jeg det var kjedelig. Jeg lengtet tilbake til byen og alle vennene mine der.»

«Du har alltid vært en byjente,» antydte Julia.

«Ja, og se på meg nå. Jeg er fireogtredve år gammel og har et stort hus på landet, fire barn, tre katter, to hunder og en svær komfyr. Hvor ble det av det spennende livet i storbyen?» Alicia smilte ironisk.

«Du forelsket deg og skaffet deg barn.»

«Og det ble *du* som fikk et spennende liv i verdens storbyer,» la Alicia til uten spor av misunnelse i stemmen.

«Ja, en gang i tiden ...» Julia ble taus da de kjørte oppover mot huset. «Der har vi det. Det ser akkurat ut som før.»

Alicia kastet et blikk på bygningen foran dem. «Jeg synes faktisk det ser finere ut enn før. Jeg må ha glemt hvor vakkert huset er.»

«Jeg har aldri glemt det,» mumlet Julia.

De fulgte køen av biler som sneglet seg sakte av gårde, begge hensunkne i tanker. Wharton Park ble bygget i klassisk, georgiansk stil for nevøen til Storbritannias første statsminister, skjønt han døde før huset sto ferdig. Byggematerialet var nes-

ten utelukkende Aislaby-stein som hadde fått en svakt gulaktig og varm fargetone i løpet av disse tre hundreårene.

De syv karnappene og den majestetiske tvillingtrappen som førte opp til *piano nobile* og samtidig dannet en høy terrasse med utsikt mot parken på baksiden, ga bygningen et snev av fransk eleganse. Et tårn med hvelvet tak i hvert hjørne, en imponerende søylegang med fire enorme, joniske søyler og en medtatt statue av Britannia plassert øverst på taket, alt dette ga Wharton Park et majestetisk, men også temmelig eksentrisk utseende.

Bygningen var ikke stor nok til å bli kalt et slott. Den kunne heller ikke skryte av en særdeles stilren arkitektur, for den hadde fått et par merkelige tilbygg i årenes løp, fløyer som brøt med den gamle stilen. Men nettopp av den grunn virket ikke Wharton Park like utilnærmelig som andre herskapsrus fra den samme tidsepoken.

«Det var her vi pleide å svinge til venstre,» sa Julia og husket stien hun hadde tatt rundt dammen for å komme til besteforeldrenes lille hus i utkanten av eiendommen.

«Når vi har vært inne og sett, kanskje du har lyst til å gå ned og ta en titt på det gamle huset?» spurte Alicia.

Julia trakk på skuldrene. «La oss vente og se, hva?»

Menn i gule jakker holdt orden på parkeringen.

«Ryktet må ha gått,» bemerket Alicia da hun svingte inn på plassen hun fikk anvist, og stanset. Hun snudde seg mot søsteren og la hånden på kneet hennes. «Klar?» spurte hun.

Julia følte seg litt svimmel, overveldet av alle minnene. Da hun steg ut av bilen og gikk mot huset, var til og med luktene velkjente: vått, nyslått gress og en svak duft fra det hun nå visste var sjasminbuskene som kranset plenen foran bygningen. De fulgte menneskestrømmen opp trappen og inn i den store hallen.

Kapittel 2

Jeg er elleve igjen. Jeg står i et enormt rom som jeg vet er hallen, men for meg ser det ut som en katedral. Det er høyt under taket, og jeg kikker opp og ser at det er malt skyer og små, nakne og fete engler der. De fascinerer meg, og jeg stirrer så hardt på dem at jeg ikke legger merke til at det står noen i trappen og ser på meg.

«Kan jeg hjelpe deg, lille frøken?»

Jeg skvetter slik at jeg nesten mister den dyrebare blomsterpotten jeg holder i hendene; det er jo derfor jeg er der. Bestefar har sendt meg for å gi den til lady Wharton. Jeg liker det ikke, for jeg er redd for henne. Jeg har sett henne på avstand, og hun ser gammel og mager og sint ut. Men bestefar Bill insisterte.

«Hun er svært lei seg, Julia. Kanskje orkideen kan muntre henne opp. Vær snill pike og stikk av sted nå.»

Personen i trappen er i hvert fall ikke lady Wharton. Det er en ung mann, kanskje fire eller fem år eldre enn jeg, og med masse krøllete, rødbrunt hår som er litt for langt for en gutt, synes jeg. Han er svært høy og fryktelig tynn. Armene ser ut som pinner som stikker ut av de opprullede skjorteermene.

«Ja, takk. Jeg ser etter lady Wharton. Jeg har med denne til henne fra drivhuset,» klarer jeg å stamme frem.

Han går sakte ned resten av trinnene og kommer bort til meg med utstrakte hender.

«Jeg kan gi den til henne hvis du vil.»

«Bestefar sa at jeg måtte gi den til henne personlig,» svarer jeg nervøst.

«Hun hviler dessverre akkurat nå. Hun er ikke frisk, skjønner du.»

«Det visste jeg ikke,» svarer jeg. Jeg har lyst til å spørre hvem han er, men jeg våger ikke. Han må ha lest tankene mine, for han sier:

«Jeg er en slektning av lady Wharton, så jeg tror du kan stole på meg.»

«Ja. Vær så god.» Jeg gir ham orkideen. I all hemmelighet er jeg lettet fordi jeg slipper å gi den til henne selv. «Kan du si til lady Wharton at bestefaren min sier at det er en ny ...» jeg strever med å huske ordet, «... hybrid, og at den nettopp har begynt å blomstre?»

«Ja, det skal jeg gjøre.»

Jeg står der, usikker på hva jeg skal gjøre nå. Det samme er han.

Endelig sier han: «Hva heter du?»

«Julia Forrester. Jeg er Mr. Staffords barnebarn.»

Han hever et øyebryn. «Ja visst. Jeg heter Christopher Crawford. Kit blant venner.»

Han rekker meg den hånden som ikke holder planten, og jeg tar den.

«Hyggelig å hilse på deg, Julia. Jeg har hørt at du er flink til å spille piano.»

Jeg rødmer. «Det er jeg nok ikke,» sier jeg.

«Du trenger ikke å være beskjeden,» sier han irettesettende. «Jeg hørte kokka og bestemoren din snakke om deg i formiddag. Kom med meg.»

Han har ikke sluppet hånden min etter håndtrykket, og plutselig trekker han meg med seg gjennom hallen og videre gjennom flere enorme rom fulle av møbler på utstilling, og det får huset til å se ut som et dukkehus i naturlig størrelse. Jeg kan ikke la være å lure på hvor de sitter og ser på TV om kveldene. Til slutt kommer vi inn i et rom badet i gyllent lys som faller inn gjennom tre vinduer som går fra gulv til tak og vender ut mot terrassen på hagesiden. Flere store sofaer står oppstilt foran en enorm marmorpeis, og helt innerst, lengst borte fra vinduene, står et flygel. Kit Crawford tar meg med dit bort, trekker frem en krakk og dytter meg ned på den.

«Sett i gang. Spill noe for meg.»

Han åpner lokket, og støvet danser i lyset fra den varme ettermiddagssolen.

«Er ... er du sikker på at jeg har lov til det?» spør jeg.

«Tante Crawford sover i den andre enden av huset. Hun kommer nok ikke til å høre noe som helst. Sett i gang!» Han ser forventningsfullt på meg.

Jeg legger hendene prøvende over tangentene. De ligner ikke på noen tangenter jeg har spilt på før. Jeg visste det ikke da, men de var av fineste elfenben, og jeg spilte på et 150 år gammelt Bechstein-flygel. Jeg slår an en tone med et lett slag, og strengene vibrerer og forsterker lyden.

Han står avventende ved siden av meg med armene i kors. Jeg forstår at jeg ikke har noe valg. Jeg begynner å spille «Clair de Lune», et stykke jeg nylig har lært. Det er den store favoritten for øyeblikket, og jeg har øvd på stykket i timevis. Mens tonene vokser frem under fingrene mine, glemmer jeg Kit. Jeg blir forført av den vakre lyden i dette praktfulle instrumentet. Jeg forflyttes, som alltid, til et annet sted, langt, langt borte. Solen skinner på fingrene mine og varmer ansiktet mitt med sin glød. Jeg spiller kanskje bedre enn jeg noen gang har gjort, og jeg er overrasket da fingrene mine slår an den siste tonen, og stykket er slutt.

Jeg hører klapping et sted i bakgrunnen og vender langsomt tilbake til det enorme værelset der Kit står og ser på meg med ærefrykt i blikket.

«Gubban!» sier han. «Det var fantastisk!»

«Tusen takk.»

«Du er så ung. Fingrene dine er så små. Hvordan kan de fare så fort over tangentene?»

«Jeg vet ikke. De bare ... gjør det.»

«Vet du at tante Crawfords mann, Harry Crawford, lord Wharton, skal ha vært en dyktig pianist?»

«Nei, nei, det ... visste jeg ikke.»

«Det var han, og dette flygelet var hans. Han døde da jeg var liten, så jeg har aldri hørt ham spille. Kan du spille noe annet?»

Denne gangen ser han oppriktig entusiastisk ut.

«J... jeg tror det er best jeg går.»

«Bare ett stykke til, vær så snill.»

«Ja vel,» sier jeg.

Så begynner jeg å spille «Rapsodi over et tema av Paganini». På ny fortaper jeg meg i musikken, og jeg er kommet halveis da jeg plutselig hører en stemme som roper.

«SLUTT med det der!! Straks!»

Jeg gjør som jeg får beskjed om og ser gjennom rommet mot døren. En høy, tynn, gråhåret dame står der. Ansiktsuttrykket viser at hun er rasende. Hjertet mitt begynner å slå hardt i brystet.

Kit går bort til henne. «Unnskyld, tante Crawford. Det var jeg som ba Julia spille. Du sov, så jeg kunne ikke be deg om tillatelse. Vekket vi deg?»

Et par kalde øyne ser på ham. «Nei, dere vekket meg ikke. Men det er ikke poenget, Kit. Du vet at ingen har lov til å spille på det instrumentet, ikke sant?»

«Jeg er veldig lei for det, tante Crawford. Jeg var ikke klar over det. Men Julia er så flink. Hun er bare elleve, men hun spiller som en konsertpianist allerede.»

«Det klarer seg!» freser tanten.

Kit henger med hodet og vinker at jeg skal bli med ham.

«Jeg er virkelig lei for det,» gjentar han da jeg gjør meg liten bak ham.

Idet jeg passerer lady Wharton, stanser hun meg. «Er du Staffords barnebarn?» spør hun og borer et kaldt, stikkende blick inn i meg.

«Ja, lady Wharton.»

Jeg ser at blikket hennes får en anelse varme, og det ser nesten ut som om hun kan begynne å gråte. Hun nikker, og det virker som om hun har vanskelig for å snakke. «K...kondolerer med din mor.»

Kit bryter inn; han merker tydeligvis spenningen i luften. «Julia kom med en orkidé til deg. Det er en ny sort fra drivhuset til bestefaren hennes. Ikke sant, Julia?» sier han oppmuntrende.

«Jo,» sier jeg og gjør alt jeg kan for ikke å ta til tårene. «Jeg håper De liker den.»

Hun nikker. «Det gjør jeg sikkert. Hils din bestefar og si takk.»

Alicia ventet tålmodig i køen av folk som ville ha auksjonskatalogen.

«Var du noen gang inne i dette huset da du var liten?» spurte hun.

«Ja,» svarte Julia. «Én gang.»

Alicia pekte på taket. «Litt smakløst med disse kjerubene, synes du ikke det?»

«Jeg har alltid likt dem,» svarte Julia.

«Dette er et pussig, gammelt hus,» fortsatte Alicia og tok imot en katalog og fulgte strømmen gjennom hallen, bortover en lang korridor og inn i et stort, eikepanelt rom der alt som skulle selges, sto utstilt. Hun rakte Julia katalogen. «Det er synd at eiendommen skal selges. Den har tilhørt Crawford-familien i tre hundre år,» sa hun i en ettertenksom tone. «Slutten på en æra og så videre. Skal vi gå en runde?» Hun tok Julia om albuen og styrte henne mot en vakker, men sprukket, gresk urne. Den grønne ringen av mose på innsiden viste at den nok var blitt brukt som potte for sommerblomster. «Hva sier du om denne til far?»

Julia trakk på skuldrene. «Kanskje. Det er opp til deg.»

Alicia, som følte så altfor godt Julias manglende interesse og sin egen irritasjon, sa fort: «Skal vi dele oss? Da går det fortere å se gjennom alt. Du kan ta denne siden, så tar jeg den andre. Vi møtes ved døren om ti minutter.»

Julia nikket og så etter Alicia da hun gikk over til den andre siden av rommet. Selv var hun ikke vant til store folkeansamlinger lenger og følte et snev av klaustrofobi. Derfor gikk hun fort videre til den delen av rommet der det ikke var så mange nysgjerrige. I en krok sto en dame bak et lite bord. Julia gikk nærmere fordi hun ikke hadde noe annet å foreta seg.

«Disse gjenstandene står ikke i auksjonskatalogen,» sa damen. «Her er det litt av hvert, men alt er priset og kan kjøpes nå.»

Julia tok et godt brukt eksemplar av *The Children's Own Wonder Book*. Hun åpnet boken og så at den var utgitt i 1926.

«Til Hugo. Kjærlig hilsen bestemor.»

På bordet lå det også en utgave av *Wilfred's Yearbook* fra 1932 og *Marigold Garden* av Kate Greenway.

Det var noe spesielt med disse bøkene. I mer enn åtti år hadde den oppvoksende Crawford-slekt lest disse fortellingene i barneværelset et eller annet sted over henne. Hun bestemte seg for å kjøpe dem til seg selv og ta vare på dem for alle som hadde vært barn på Wharton Park.

Til venstre på bordet sto en medtatt pappeske full av trykk. Julia bladde uinteressert gjennom dem. De fleste var litografier av pennetegninger av London i brann, gamle skip og stygge hus. I bunken fantes også en slitt, brun konvolutt. Hun tok den opp.

I konvolutten lå flere akvareller. Motivene var orkideer.

Det kremfargede, tykke papiret de var malt på, hadde brune flekker, og hun antok at akvarellene var laget av en ivrig amatør, ikke en profesjonell kunstner. Likevel, tenkte hun, vil de sikkert se fine ut innrammet og hengt på veggen. På hver av dem sto det latinske navnet skrevet med blyant under blomsterstilken.

«Hvor mye koster disse?» spurte hun damen.

Damen strakte seg etter konvolutten. «Jeg vet ikke. De ser ikke ut til å være priset.»

«Hva om jeg gir tyve pund for dem, fem pund for hver?» foreslo Julia.

Damen så på de flekkete tegningene. Så trakk hun på skuldrene. «Jeg tror vi sier ti pund for alle fire.»

«Takk.» Julia fant penger, betalte og gikk gjennom rommet for å møte Alicia som allerede sto og ventet på henne.

Søsterens blick stanset ved konvolutten og bøkene hun hadde under armen.

«Har du funnet noe?» spurte hun.

«Ja.»

«Får jeg se?»

«Når vi kommer hjem.»

«Ja vel,» sa Alicia. «Jeg har tenkt å by på urnen vi så tidligere. Den er lott nummer seks, så vi trenger forhåpentligvis ikke å bli her så lenge. Auksjonen kan begynne når som helst nå.»

Julia nikket. «Jeg går en liten tur mens jeg venter på deg. Jeg trenger litt frisk luft.»

«Gjør det, du.» Alicia lette i håndvesken etter bilnøklene og ga dem til Julia. «Bare i tilfelle jeg blir forsinket. Hvis ikke, møtes vi utenfor hoveddøren om en halv time. Jeg kommer til å trenge din hjelp med å bære trofeet ned trappen.»

«Takk.» Julia tok nøklene. «Ser deg senere.»

Hun slentret ut av rommet, bortover korridoren og inn i hallen som nå var folketom. Der ble hun stående og se opp på kjerubene i taket. Så kastet hun et blick på døren som førte til det første av mange rom på veien til værelset med flygelet hun hadde spilt på den gangen. Den var på motsatt side av hallen, og den sto åpen.

Et innfall fikk henne til å gå dit. I døren nølte hun noen sekunder, men gikk så videre. Det første værelset var enormt, fylt av blekt januarlys. De ubrukte møblene sto nøyaktig slik hun husket dem. Hun gikk gjennom flere værelser til hun til slutt kom til døren inn til salongen.

Ingen sol skinte inn gjennom vinduene i dag. Værelset var iskaldt. Hun gikk forbi peisen og sofaene som ga fra seg en ubehagelig, muggen lukt, og videre til flygelet.

Først da la hun merke til den høye skikkelsen som sto med ryggen til henne og stirret ut gjennom vinduet bortenfor flygelet. Halvparten av kroppen var skjult av en damaskgardin. Stoffet var så tynt nå at mønsteret var som innvoller sett gjennom papirtynn hud.

Hun bråstoppet, temmelig sikker på at hun visste hvem det var. Mannen rørte seg ikke, bare sto der, ubevegelig som en statue. Det var tydelig at han ikke hadde hørt henne.

Hun forsto at hun hadde trengt seg på en person hensunken i egne tanker, og snudde seg for å forlate værelset så stille som mulig.

Hun hadde nådd døren da hun hørte stemmen hans.

«Kan jeg være til hjelp?»

Hun snudde seg. «Jeg er lei for det. Jeg har ingen rett til å være her.»

«Nei, det har du ikke.» Han stirret på henne. Så trakk han brynene sammen og rynket pannen. «Kjenner jeg deg?»

Det var nesten ti meter stuegulv mellom dem, men hun husket det tykke, krøllete, rødbrune håret, den slanke kroppen – som hadde lagt seg ut og vokst minst tredve centimeter i lengden siden hun så ham sist – og den skjeve munnen.

«Ja, jeg ... det vil si vi møttes for mange år siden,» stammet hun. «Jeg ber så meget om unnskyldning. Jeg skal gå.»

«Aha.» Han smilte et bredt, gjenkjennende smil. «Det er lille Julia, gartnerens barnebarn, nå en verdensberømt pianist. Jeg har rett, ikke sant?»

«Ja, jeg er Julia,» nikket hun, «men jeg er ikke sikker på det med 'verdensberømt' ...»

Kit hevet øyebrynene. «Det er ingen grunn til å være beskjeden. Jeg har et par av CD-ene dine. Du er kjent over hele verden! En berømthet! Hva i alle dager gjør du her? Du tilbringer vel det meste av tiden på femstjerners hoteller rundt omkring på kloden.»

Julia forsto at han ikke hadde hørt det.

«Jeg ... besøker min far,» løy hun.

«Vi er beæret.» Kit lot som om han bukket. «Jeg bruker deg når jeg vil imponere. Jeg forteller alle at jeg var den første som hørte deg spille 'Clair de Lune'. Da passer det godt at vi møtes igjen i dette rommet like før huset skal selges.»

«Ja. Det var leit å høre,» svarte hun stivt.

«Ingen grunn til det. Det er det beste som kan skje. Tante Crawford lot huset forfalle mens hun bodde her, og far hadde verken penger til eller interesse for å gjøre noe med det. Skal jeg være ærlig, er jeg heldig som har funnet noen som er villig til å overta stedet. Det vil koste en formue å restaurere det.»

«Så Wharton Park tilhører deg?» sa hun spørrende.

«Ja, dessverre. Tante Crawford døde for en tid tilbake, og da far nylig gikk bort, ble eiendommen min. Men saken er den at det eneste jeg har arvet, er en haug med gjeld og en fordømt mengde problemer. Unnskyld meg,» han trakk på skuldrene, «jeg mente ikke å være så negativ.»

«Jeg er sikker på at en del av deg synes det er trist.»

De sto fortsatt langt fra hverandre. Kit stakk hendene i bukselommene og gikk nærmere. «Skal jeg være helt ærlig, må jeg svare nei på det spørsmålet. Jeg var her bare i feriene

da jeg var barn, så jeg føler ingen spesiell tilknytning til stedet. Og å leke godseier er ikke noe for meg. Men jeg må innrømme at det å være den som bestemte at en eiendom som har vært i familien i tre hundre år, måtte selges, har gitt meg noen søvnløse netter. Men har jeg egentlig noe valg? Eiendommen er belånt til over pipen, og jeg må selge for å betale kreditorene.»

«Selger du rubbel og bit?» spurte Julia.

Kit kjørte fingrene gjennom det uregjerlige håret og sukket. «Jeg har klart å forhandle frem en avtale slik at jeg får beholde The Quad, det gamle stallkvartalet der noen av arbeiderne bodde i gamle dager, pluss noen få mål jord. En egen gangsti fører til hovedveien, og den kan jeg utvide til en ordentlig adkomst slik at jeg ikke blir nødt til å bruke hovedinnkjørselen for å komme inn og ut. Mitt nye hjem er et lite hus i temmelig dårlig forfatning – ingen sentralvarme og alvorlige fuktproblemer,» smilte han, «men det er bedre enn ingenting, og jeg skal pusse det opp. Jeg tror det blir fint når jeg er ferdig.»

«Det var der besteforeldrene mine bodde og mor ble født,» sa Julia. «Jeg har aldri sett på de små husene i The Quad som forfalne og fuktige, men de var nok det.»

«Ja visst!» Kit ble rød. «Gud, det får meg til å høres fryktelig arrogant ut. Jeg mente ikke å snakke nedlatende om dem. Grunnen til at jeg sto på for å unngå at The Quad ble solgt sammen med resten, er at jeg synes beliggenheten er så fin. Jeg gleder meg til å bo der,» understreket han, «og jeg håper jeg kan leie ut de andre husene og uthusene når jeg har pusset dem opp. Det vil gi meg en liten inntekt.»

«Har du ikke noe annet sted å bo?»

«I likhet med deg har jeg vært utenlands i lang tid. Jeg har aldri kommet så langt at jeg har skaffet meg et eget hjem, og ...» Han tidde og lot blikket gli mot vinduet, «jeg har ingen spesielt gode minner fra dette stedet. Jeg tilbrakte noen temmelig triste somre her da jeg vokste opp.»

«Jeg elsket å være her på Wharton Park.»

«Det er et fint, gammelt hus, og beliggenheten er vakker,» innrømmet Kit med en viss tilbakeholdenhet i stemmen.

Julia så granskende på ham. Han var brun av solen, men virket likevel sliten og dratt. «Jeg håper du får det fint i det nye hjemmet ditt,» sa hun og fant ikke på noe annet å si. «Jeg må nok gå nå.»

«Og jeg bør antagelig stikke inn og se hvordan det går med auksjonen.»

De gikk side om side gjennom de halvmørke værelsene tilbake til hallen.

«Hvor bor du nå for tiden?» spurte Kit interessert. «I en stor toppleilighet med utsikt over Central Park, antagelig.»

«Niks. Jeg bor i Blakeney, i et lite, fuktig hus jeg kjøpte for noen år siden, den gangen alle sa at jeg måtte sette noen penger i fast eiendom. Jeg har leid det ut til feriegjester de siste åtte årene.»

«Du har vel et hjem et annet sted?» Kit rynket pannen. «I glansede magasiner sitter ikke berømtheter i fuktige småhus i nordre Norfolk.»

«Du finner ikke meg i 'glansede magasiner',» protesterte Julia, «og det er en ... lang historie,» la hun til og registrerte at de nærmet seg den store hallen. Det var et spørsmål hun *måtte* stille. «Finnes drivhusene fremdeles?»

«Jeg vet ikke.» Kit trakk på skuldrene. «Jeg må innrømme at jeg ikke har vært i kjøkkenhagen ennå. Det har vært så mye å gjøre andre steder.»

Da de kom inn i hallen, så Julia at Alicia sto i døren med urnen og ventet utålmodig på henne.

«Der er du, Kit!» En stor kvinne med rødbrunt hår og de samme mørkebrune øynene som Kits, nærmest kastet seg over dem. «Hvor har du vært? Auksjonarius må absolutt snakke med deg om en vase. Han tror at det kan være en Ming-vase eller noe lignende, og du må trekke den fra auksjonen og få verdien vurdert av Sotheby's.»

Julia så et drag av irritasjon fly over Kits ansikt. «Julia, hils på min søster Bella Harper.»

Bellas blikk gransket Julia fra topp til tå uten særlig interesse. «Hei,» sa hun fraværende og stakk armen under brorens. «Du må snakke med auksjonarius nå,» sa hun bestemt og trakk ham med seg over gulvet.

Han snudde seg og sendte Julia et lite smil. «Hyggelig å støte på deg igjen,» ropte han, og så var han borte.

Julia gikk etter ham over gulvet og bort til Alicia som sto og stirret etter søsknene som forsvant gjennom en annen dør.

«Hvordan kjenner du *henne*?» spurte Alicia nysgjerrig.

«Hvem?» spurte Julia da hun tok tak i den andre enden av urnen, og de bar den ned trappen i fellesskap og bortover mot bilen.

«Det håpløse mennesket Bella Harper, selvsagt. Jeg så at du snakket med henne for et øyeblikk siden.»

«Jeg kjenner henne ikke. Jeg kjenner bare Kit, broren hennes.»

De var fremme ved bilen, og Alicia åpnet bagasjerommet for å legge urnen der. «Du mener Christopher Crawford, lord Wharton, arving til alt dette?»

«Ja, det er visst det han er nå,» svarte Julia. «Men jeg møtte ham i dette huset for mange år siden og støtte tilfeldigvis på ham igjen i dag.»

«Du er en gåtefull person, Julia. Du sa ingenting om at du hadde møtt ham da vi var barn.» Alicia rynket pannen og tok en gammel regnfrakk som hun pakket rundt urnen før hun veltet den over på siden. «La oss håpe vi får den hel hjem,» sa hun og smelte igjen lokket. Så satte de seg i bilen begge to, og Alicia startet motoren.

«Skal vi ta et smørbrød og noe å drikke i en pub,» spurte Alicia, «så du kan fortelle meg hvordan du møtte flotte lord Kit? Jeg håper han er hyggeligere enn søsteren. Jeg har møtt henne et par ganger i middagsselskaper, og hun behandler meg fremdeles som gartnerens barnebarn. Takk og pris at den eldste sønnen arver. Hadde Bella vært mann, ville ingenting ha stanset henne!»

«Nei ... jeg tror ikke Kit er slik,» sa Julia lavt. Hun snudde seg mot søsteren. «Takk skal du ha, men jeg vil helst dra hjem nå.»

Alicia så i søsterens øyne at hun var sliten. «Ja vel,» svarte hun, «men vi kjører innom butikken på veien tilbake så jeg kan kjøpe litt mat til deg.»

Julia gikk med på det, for utmattet til å protestere.

Alicia insisterte på at søsteren skulle sitte i sofaen mens hun selv tente i kaminen og la inn matvarene hun hadde kjøpt i den lokale Spar-butikken. For én gangs skyld hadde ikke Julia noe imot å bli puslet med. Utflukten – den første på flere uker – hadde tatt på. Og gjensynet med Wharton Park og Kit hadde brakt henne ut av fatning.

Alicia kom fra kjøkkenet med et brett som hun satte foran henne. «Jeg har laget litt suppe til deg. Spis den, er du snill.» Hun tok opp den brune konvolutten Julia hadde lagt på salongbordet. «Får jeg se?» spurte hun.

«Ja visst.»

Alicia tok akvarellene ut av konvolutten, la dem på bordet og studerte dem. «De er vakre,» sa hun, «og en perfekt gave til far. Har du tenkt å få dem innrammet?»

«Ja, hvis jeg rekker det.»

«Du kommer til fars fødselsdagslunsj hjemme hos oss neste søndag, ikke sant?» sa Alicia.

Julia nikket motvillig og tok suppeskjeen.

«Jeg skjønner at det er vanskelig for deg, og at store familie-sammenkomster ikke er det ideelle nå, men jeg vet at alle ser frem til å møte deg. Og far ville bli svært lei seg hvis du ikke kom.»

«Jeg kommer. Selvsagt gjør jeg det.»

«Fint.» Alicia så på klokken. «Det er nok best jeg stikker. Tilbake til galehuset.» Hun himlet med øynene, gikk bort til Julia og klemte skulderen hennes. «Er det noe mer jeg kan gjøre for deg?»

«Nei takk.»

«Greit.» Alicia plantet et kyss på toppen av hodet hennes. «Og vær så snill å holde kontakten. Husk å sette på mobilen. Jeg er bekymret for deg.»

«Det er svært dårlig signal her,» sa Julia, «men jeg skal gjøre som du sier.» Hun så etter søsteren da hun gikk mot døren. «Og takk skal du ha. Takk for at du tok meg med tilbake til Wharton Park.»

«Jeg syntes også det var hyggelig. Bare ring, så kommer jeg. Ha det godt, Julia.» Døren gikk igjen med et brak bak henne.

Julia følte seg søvnig og slapp. Hun lot den halvtømte skå-

len med suppe stå på bordet, gikk langsomt opp trappen og satte seg på sengen med hendene foldet i fanget.

Jeg vil ikke bli bedre. Jeg vil lide slik de har lidd. Uansett hvor de er, er de sammen, mens jeg er her alene. Jeg vil vite hvorfor jeg ikke fikk bli med dem, for nå er jeg verken her eller der. Jeg kan ikke leve, og jeg kan ikke dø. Alle vil at jeg skal velge livet, men gjør jeg det, må jeg gi slipp på dem. Og det kan jeg ikke. Ikke ennå ...

Kapittel 3

To minutter på ett søndagen etter samlet Alicia familien i stuen.

«Lissy, litt vin til deg.» Max, ektemannen, rakte henne et glass og kysset henne på kinnet.

«Rose, vil du legge bort iPod-en nå, vær så snill!» ropte Alicia til den tretten år gamle datteren som satt mutt og sammensunken i sofaen. «Og forsøk å oppføre dere pent alle sammen.» Hun satte seg på kanten foran kaminen og tok en stor slurk av vinglasset.

Kate, den pene, blonde åtteåringen, kom bort til henne. «Mamma, liker du klærne mine?» spurte hun.

Alicia så for første gang ordentlig på datteren som hadde kledd seg i en knall rosa topp, et gult skjørt med bomber og turkis strømpebukse. Hun så gyselig ut, men det var for sent å gjøre noe med det. Farens bil var på vei opp mot huset.

«Bestefar er her,» ropte seksåringen James oppspilt.

«La oss gå og hente ham,» hylte fireåringen Fred og løp mot ytterdøren.

De andre barna fulgte etter, og Alicia så på dem med et fornøyd smil på leppene fordi de var så oppspilte. Barna åpnet døren, og så løp de ut og stilte seg opp rundt bilen.

Noen sekunder senere ble George Forrester slept inn i stuen av barnebarna. Han var fremdeles en pen mann i sitt seksogsekstiende år – slank med en kraftig hårmanke som bare var grå i tinningene. Han hadde fått et selvsikkert og bestemt vesen etter å ha snakket til store forsamlinger i årevis.

George var en høyt respektert botaniker – professor ved East Anglia University – og foreleste ofte i Royal Society of Horticulture og i Kew Gardens. Når han ikke delte sin kunnskap

med andre, reiste han rundt i verden og lette etter nye planter. Det var da – det innrømmet han villig – han likte seg best.

George hadde alltid fortalt døtrene at han hadde gått inn i drivhuset på Wharton Park og regnet med å bli overveldet ved synet av den berømte samlingen orkideer som vokste der, men i stedet hadde han falt pladask for den unge skjønnheten – hans fremtidige ektefelle og mor til hans to døtre – som befant seg i drivhuset sammen med plantene. De hadde giftet seg bare noen måneder senere.

George gikk bort til Alicia. «Hallo. Du er like vakker som alltid. Hvordan står det til?»

«Takk, bare bra. Gratulerer med dagen,» sa hun da han klemte henne. «Noe å drikke? Vi har en flaske champagne i kjøleskapet.»

«Hvorfor ikke?» Han fikk rynker i øyekrokene da han smilte. «Det er egentlig temmelig absurd å feire at jeg er ett steg nærmere graven.»

«Gi deg!» skjente Alicia. «Ikke vær dum. Alle venninnene mine er fortsatt forelsket i deg.»

«Det er alltid hyggelig for en mann å vite det, men det forandrer ikke fakta. I dag,» han snudde seg mot barnebarna, «blir bestefar pensjonist.»

«Hva er pensjonist?» spurte Fred.

James, som var to år eldre og klokere, stakk albuen i siden på broren. «Det er en gammel mann, dumming.»

«Jeg går og henter champagnen,» sa Max og blunket til Alicia.

«Nå, hvordan er livet her?» George satte seg hos datteren foran kaminen og strakte de lange beina ut foran seg.

«Hektisk som vanlig,» sukket Alicia. «Hva med deg?»

«Det samme,» svarte George. «Jeg er faktisk ganske oppspilt. Jeg har fått en oppringning fra en amerikansk kollega som foreleser ved Yale. Han planlegger en vitenskapelig ekspedisjon til Galápagosøyene i mai og vil ha meg med. Det er det eneste stedet jeg ikke har vært og alltid har hatt lyst til å besøke – Darwins *Artenes opprinnelse* og slike ting, vet du. Jeg blir borte i drøyt tre måneder, for jeg er blitt bedt om å holde noen forelesninger mens jeg er i Statene.»

«Du har ikke tenkt å senke tempoet nå som du er blitt pensjonist?» smilte Alicia.

Fred kom hinkende bort til George. «Vi har kjøpt en kul gave til deg, bestefar. Det er en –»

«Ti stille, Fred. Det skal være en overraskelse,» sa Rose – den oppgitte tenåringen – fra sofaen.

Max kom tilbake. Han hadde åpnet champagneflasken, og nå fylte han tre glass.

«Skål alle sammen.» George løftet glasset til leppene. «Skål for de neste femogseksti.» Han tok en slurk og spurte så: «Kommer Julia?»

«Ja, hun lovet å komme. Hun er antagelig bare litt forsinket.»

«Hvordan har hun det?» spurte han.

«Ikke særlig bra.» Alicia ristet på hodet. «Jeg tok henne med meg på en tur sist helg – til Wharton Park der det var auksjon. Hun virket ... nåja, kanskje litt bedre, men det sier ikke stort.»

«Det er så grusomt,» sukket George. «Jeg føler meg så ... hjelpeløs.»

«Det gjør vi alle sammen,» sa Alicia med desperasjon i stemmen.

«Først mistet hun moren som elleveåring, og nå ...» George trakk hjelpeløst på skuldrene. «Det er så urettferdig.»

«Det er vondt,» svarte hun, «og så vanskelig å vite hva man skal gjøre eller si. Hun tok mors død hardt den gangen, det vet du jo. Det er som om hun har mistet de tre menneskene i verden som har betydd mest for henne.»

«Har hun sagt noe om at hun vurderer å reise tilbake til Sør-Frankrike?» spurte George. «Det må da være bedre for henne å bo i sitt egen hjem og ikke sitte i det triste, lille huset hele dagen.»

«Nei, hun har ikke sagt noe. Det er kanskje for mange minner der. Jeg vet at jeg ville ha fått store problemer hvis dette huset plutselig ble –» Alicia bet seg i leppen – «tomt.»

«Bestefar? Har du en kjæreste?» Den dystre stemningen ble brutt av Kate som klatret opp i fanget hans.

«Nei, lille venn,» smålo George, «jeg har ikke sett på noen andre enn bestemoren din.»

«Jeg kan være kjæresten din hvis du vil,» sa Kate sjenerøst. «Du er sikkert ensom som bor alene i det store huset i Norwich.»

Alicia krympet seg. Kate hadde en uhyggelig evne til å sette ord på det alle andre tenkte.

«Jeg er ikke ensom, lille venn.» George rusket henne kjærlig i håret. «Jeg har Seed, hunden min, og alle plantene som holder meg med selskap –» han klemte henne – «men jeg kan love deg at skulle jeg trenge en kjæreste en gang, skal jeg ringe deg.»

Alicia så at Julias bil var på vei mot huset.

«Der er hun, far. Jeg går ut og møter henne og hører hvordan det står til.»

«Det er fint,» sa George, som forsto Alicias bekymring.

Alicia gikk til døren og åpnet den. Da hun sto der og ventet på at Julia skulle stige ut av bilen, slo det henne at på tross av at det var mer enn tyve år siden moren deres døde, hadde George aldri gjort som de fleste andre menn, og funnet en erstatning. Alicia husket de overivrige enkefruene som hadde kretset rundt hennes fortsatt unge og tiltrekkende far, men han hadde aldri vist seg det minste interessert.

Når hun tenkte tilbake, hadde det kanskje vært noen kvinner i hans liv, men bare for å dekke fysiske behov. Hun trodde ikke han engang hadde brydd seg om å skape en følelsesmessig kontakt med dem fordi han trodde, og godtok, at ingen kunne erstatte sjelevennen og støttespilleren i livet og botanikken: hans kone Jasmine.

Kanskje farens store lidenskap hadde vært med på å fylle tomrommet.

Men slik kunne det vel også gå for Julia?

Søsteren steg ut av bilen, kledd i en strikkejakke flere størrelser for stor, og kom oppover stien mot henne.

«Hei på deg. Far er allerede kommet.»

«Jeg skjønner det. Beklager at jeg er sent ute. Tiden løp fra meg,» forsvarte hun seg.

«Det er ikke så farlig. Kom inn, kom inn.» Alicia pekte på den firkantede pakken Julia hadde under den høyre armen. «Du rakk altså å få dem rammet inn?»

«Ja.»

«Julia!» Max møtte henne da hun kom inn i stuen. «Så hyggelig å se deg,» smilte han og la armen rundt svigerinnens uhyggelig tynne skuldre. «Kan jeg hjelpe deg med den?» spurte han.

«Takk.»

«Hei, far. Gratulerer med dagen.» Hun bøyde seg frem for å kysse ham på kinnet.

«Jeg er så glad for at du ville komme.» George strakte seg etter hånden hennes og klemte den.

«Nå som alle er på plass, skal vi åpne pakkene?» spurte Alicia.

«Kan jeg åpne dem for bestefar?» spurte en stemme under salongbordet.

«Det tror jeg bestefar greier fint selv,» sa Max til sin yngste sønn og løftet pakken med urnen og ga den til George. «Denne er fra hele Howard-familien. Ser ut som litt av et ølkrus, spør du meg,» lo han og pekte på den store bulken på den ene siden som kunne være et håndtak.

George begynte å fjerne innpakkingspapiret, godt hjulpet av et par små hender som plutselig stakk frem under salongbordet.

«Det er en svær krukke, bestefar,» erklærte Fred da urnen var pakket ut. «Liker du den?»

George smilte. «Den er flott. Tusen takk Alicia og alle dere andre.» Han så på datteren. «Kjøpte du den på Wharton Park, sa du?»

«Ja.» Alicia så på Julia. «Skal du gi far gaven din nå?»

«Ja visst.» Julia pekte på pakken på salongbordet. «Du får åpne den.»

Julia kunne ikke la være å se forventningsfullt på faren mens han åpnet pakken. Rammeforretningen der hun hadde levert inn akvarellene, hadde gjort en strålende jobb. De hadde brukt en passepartout i en svak brun tone og rådet Julia til å velge en enkel, svart treramme som avslutning.

«Nei og nei ...» Georges stemme døde bort mens han så på bildene etter tur. Til slutt sa han: «Disse kommer også fra Wharton Park?»

«Ja.»

Han satt taus og grublet på noe. Hele familien stirret på ham. Til slutt brøt Alicia stillheten. «Liker du dem ikke?»

George så på Julia, ikke på Alicia. «Det er en fantastisk gave, for du skjønner ...» han smilte og tørket forsiktig en liten tåre, «jeg er temmelig sikker på at de er malt av din mor.»

Samtalen rundt lunsjbordet dreide seg om hvordan i all verden Jasmines akvareller kunne ha havnet blant gjenstandene som skulle selges på Wharton Park.

«Er du helt sikker på at det var mamma som malte dem?» spurte Alicia.

«Ja, helt sikker,» sa George mens han forsynte seg av den nydelige steken Alicia hadde tilberedt. «Første gang jeg så moren deres, satt hun i en krok i bestefar Bills drivhus med skisseblokken og skrinet med vannfarger. Senere, når vi var på reise sammen og fant interessante planter, gjorde jeg notater, mens hun laget tegninger av blomstene. Jeg kan gjenkjenne stilen hennes hvor som helst. Når jeg kommer hjem, skal jeg se nærmere på dem og sammenligne dem med noen av de andre akvarellene hun har laget. Og Julia,» han smilte varmt til datteren tvers over bordet, «du kunne ikke ha gitt meg en finere gave.»

Da de hadde drukket kaffe i stuen, reiste Julia seg.

«Det er best jeg kommer meg av gårde.»

George så opp. «Alt nå?»

Julia nikket. «Ja.»

George strakte seg etter hånden hennes. «Du kommer og besøker meg en dag, ikke sant? Det ville være så hyggelig med et besøk og en liten prat.»

«Ok,» sa Julia, men de visste begge to at det ikke ville bli noe av.

«Tusen takk for de fine akvarellene. De betyr svært mye for meg,» la han til.

«Det var nok en ren tilfeldighet at jeg kjøpte dem, for jeg ante ikke at de var mammas,» sa Julia. «Ha det, barn. Ser dere snart igjen.» Hun vinket.

«Ha det, tante Julia,» ropte de i kor.

Alicia tok Julias hånd idet hun forsvant ut gjennom døren. «Kaffe i neste uke?» sa hun oppfordrende.

«Jeg ringer deg. Og tusen takk for en deilig lunsj.» Julia kysset søsteren på kinnet. «Ha det.»

Alicia lukket døren etter henne og sukket. Et par armer gled rundt midjen hennes og klemte henne hardt.

«Jeg vet det, Lissy. Hun er fremdeles svært nedbrutt,» sukket Max.

«Ja,» sa Alicia og var enig, «men det gjør ikke saken bedre at hun sitter alene i det triste, lille huset hele dagen. Det har gått mer enn syv måneder siden det hendte.»

«Du kan ikke tvinge henne,» sukket Max, «men hun sa i det minste noen ord i dag. Forresten, bestefar blir og drikker ettermiddagste med oss, og jeg skal ta meg av oppvasken. Gå og sett deg i en god stol og snakk med faren din.»

Alicia gikk tilbake til stuen og satte seg, glad for å se at faren var opptatt med å hjelpe de to sønnene hennes med et puslespill. Rose hadde sneket seg opp til sitt eget rom, og hun hørte at Kate var på kjøkkenet og hjalp Max. Hun stirret inn i kaminilden og tenkte på orkidétegningene Julia hadde oppdaget, og på Julia.

Da moren døde så altfor ung av eggstokkreft, hadde fjorten år gamle Alicia, den eldste av søstrene og allerede full av morsinstinkter, gjort sitt beste for å være «mor» for lillesøsteren. George hadde ofte vært på foredragsturné eller på reise for å samle planter, og Alicia hadde hatt en følelse av at han tilbrakte så lite tid hjemme som mulig. Hun hadde forstått at det var farens måte å hankses med tapet av ektefellen på, og hun klaget aldri over fraværene hans.

Etter morens død hadde Julia trukket seg inn i seg selv. Alicia hadde sett sorgen og smerten i ansiktet hennes. Hun hadde forsøkt å hjelpe og trøste, men helt fra begynnelsen hadde det vært som om Julia mislikte Alicias omsorg, uansett om den var aldri så velment. Under den vanskelige tenåringsperioden hadde hun ikke vært villig til å fortelle Alicia noe om skolearbeidet, om vennene eller eventuelle kjæresten. Hun hadde bygget en mur rundt sine private tanker og brukt all sin fritid på å bli flinkere til å spille piano.

Alicia hadde faktisk begynte å se på «tanngarden», som hun kalte pianoet i arbeidsværelset, som en rival når det gjaldt søsterens hengivenhet. Og fordi hun hadde følt så sterkt at det var hennes ansvar å ta seg av henne – det var det siste moren hadde bedt henne om – hadde hun oversett sine egne behov og ønsker. Atten år gammel hadde hun fått plass ved Durham University for å studere psykologi, men da hadde Julia fremdeles vært skolejente. På tross av at de hadde noen til å hjelpe til i huset og overnatte når George var bortreist, følte Alicia at hun ikke kunne la Julia være alene. Derfor hadde hun begynt ved universitetet i Norwich i stedet og senere, samme år som Julia fikk stipend til Royal College of Music, flyttet til London der hun møtte Max.

Alicias unormale, ofte ensomme barndom hadde fått henne til å drømme om en ektemann, mange barn og et deilig hjem til den store familien. I motsetning til søsteren, som led av samme reiselyst som faren, hadde Alicia ønsket seg trygghet og kjærlighet. Max hadde fridd, og før det hadde gått et halvt år, var de gift. Hun var blitt gravid med Rose før året var omme, og siden hadde hun konsentrert seg om å gi barna det hun selv hadde savnet under oppveksten.

Var horisonten hennes blitt begrenset på grunn av denne oppveksten, godtok hun det. Det som var vanskeligere å godta, var søsterens fortsatte motvilje. Da Julias karriere skjøt fart, og hun ble en berømt pianist, hørte Alicia sjelden fra henne. For syv måneder siden hadde Julia imidlertid trengt henne igjen, og Alicia hadde straks stilt opp, tatt henne med hjem til Norfolk og forsøkt å trøste. Men fremdeles følte hun den samme avstanden og spenningen i luften mellom dem.

Det var som for tyve år siden: Alicia visste ikke hvordan hun skulle få kontakt med søsteren.

«Mamma, jeg baker muffins til teen. Hvor finner jeg en stekeplate jeg kan sette dem på?»

Alicia kikket opp og så Kate i stuedøren. Hun ristet av seg tankene og reiste seg.

«Kommer, lille venn. Kommer.»